

Kære menighed

Det er sikkert første gang i valgmenighedens historie, at vi ikke holder påskegudstjeneste i kirken. Coronaen har lukket samfundet ned, og som en del af folkekirken står vi naturligvis last og brast med resten af samfundet. Det betyder også, at nedlukningen fortsætter foreløbig til og med 10. maj. For vores vedkommende indebærer det, at alle aktiviteter er aflyst indtil da. Det er kedeligt, men andre i samfundet er langt hårdere ramt. Og en gammel valgmenighed som vores har efterhånden fået så dybe rødder, at den sagtens kan holde ud så længe.

Derudover gælder, at Foreningen af Grundtvigske Valg- og Frimenigheder har udskudt årsmødet i juni til d. 3. - 4. oktober 2020. Mere information vil følge, når tid er.

Påske er det uvægerligt, og både formand og præst vil ønske jer alle sammen en god påske! - under de vilkår, som dette år er blevet påsken til del. Forhåbentlig er der haver at passe, ture der skal gås og plads til den snak, som lidt for ofte går fløjten i hverdagen. Formand og præst ønsker jer gode stunder i de små, nære fællesskaber rundt omkring!

I dag er det skærtorsdag, og denne dag, såvel som påskesøndag, kalder på en prædiken.

Læs derfor med nedenfor, hvis du har tid.

Vi vender stærkt tilbage!

De bedste ønsker om en god påske til jer alle

Hugo Vermund

Formand

Niels Sander

Præst

 Mellerup
Valgmenighed

Påskerefleksion fra præsten

Først. 24 timer i døgnnet. Det er parolen på mit fjernsyn, som i denne tid er fikseret på TV 2 News. Den ene coronahistorie efter den anden passerer revy i en båndsløjfe, hvor pressemøder, smittetal og værnemidler fylder fladen ud. Efterhånden er jeg bekymret for, om den gule breaking-bjælke i bunden af skærmen har frosset sig fast. *Måske for altid*, som statsministeren sagde for rullende kameraer forleden: *vi skal – måske for altid – vænne os til at omgås hinanden på nye måder*. Hvorvidt statsministerens *for altid* har samme uoverskuelige perspektiv som kirkens *for evigt* lader vi være usagt. Ingen kan rigtig vide, hvor længe krisen vil vare, men dybden aner vi efterhånden. Det, der startede som en kinesisk influenza, er udartet til en farlig pandemi.

I dag er det skærtorsdag. Skær betyder ren, og dét har vi efterhånden forstået: Vi skal vaske vores hænder. I Bibelen er det disciplenes fødder, som Jesus giver sig til at vaske, men den ivrige Simon Peter kan ikke få nok: "ikke kun fødderne, men også hænderne og hovedet" beder han Jesus om at vaske. Han vil ikke løbe nogen risiko. Måske er Simon Peter en hypokonder? Altså sådan en, som aldrig kommer i nærheden af den mindste smule virus, fordi ethvert host er som tegn på den visse død. Skærtorsdag er den sidste aften, disciplene er samlede med Jesus. De holder måltid, for kort tid derefter at flygte i alle retninger. Fællesskabet går i stykker, og med nyvaskede fødder iler disciplene i hver deres retning. På den måde gøres der plads til korset og mørket langfredag.

I denne tid er vort fællesskab også gået lidt i stykker, og kun med **nyvaskede hænder** begiver vi os ud i samfundet. Statsministeren har forklaret os om den røde og grønne kurve og udpeget et sted på kurven. Dér er vi nu. Hvis kurven fulgte en påsketid, ville vi nok være et sted midt mellem skærtorsdag og påskemorgen og helt sikkert stadig i den stille uge.

Sådan hedder dén uge, vi er i netop nu. Ikke fordi den adskiller sig synderligt fra de foregående ugers stilhed, men fordi en romersk kejser engang besluttede sig for at blive kristen. Og når først dén beslutning var taget, ja så måtte hele samfundet andægtigt bøje sig for kristendommen og i from stilhed give ordet til påsken. Alle samfundets forlystelser blev lukket ned. Lidt som en stilhed før stormen. Lidt som nu. Kejseren hed Konstantin, og hans omvendning til kristendommen kalder man for den konstantinske vending. Det er hans skyld, at kirken holder lukket i dag. Kunne han dog ikke bare have holdt sig til sine romerske guder og de veritable kristenforfølgelser, ja så stod vi ikke foran lukkede kirkedøre i dag! Med den konstantinske vending blev kristendom og stat nemlig rodet godt og grundigt sammen. Det i en sådan grad, at når statsministeren siger, at kirken er lukket, ja så er den lukket. Dixit.

Politikeren Pelle Dragsted har på **Twitter** sagt, at hvis statsministeren på et pressemøde sagde, at vi skulle putte mere smør på brødet, ja så tror han faktisk, han ville gøre det. Af ren og skær autoritetstro. Det er nemlig sådan, at vi i krisetid søger mod autoriteterne. Den urtid er forbi, hvor vi, så snart krisen brød løs,

fór i flæsket på hinanden. Nu holder vi sammen ved at holde afstand. Statsministre og præsidenter er populære som aldrig før. Og der er plads nok, derude i det offentlige tomrum, hvor nu også kirken breder sig med store, digitale armbevægelser.

Mellerup Valgmenighed holder lukket, og er der mere at sige? Skal vi lade Kristus blive i graven indtil næste år? Han render nok ingen steder, eller hvad? Uanset temperament tror jeg, vi er rigtig mange, som savner at mødes for i fællesskab at holde gudstjeneste. Det kan vi ikke, for det må vi ikke, og dét er der god ræson i. Sabbatten er som bekendt til for menneskers skyld og ikke omvendt. Det vil sige, at der er hensyn, som trumfer enhver anstalt til fromhed. Lige nu er det vigtigere at redde menneskeliv end at holde gudstjeneste. Dermed ikke være sagt, at påsken ikke er vigtig, men påske skal det såmænd nok blive. **Gud er Gud**, om så hele verden lå underdrejet i corona, hvilket vist ikke engang er helt forkert. Om vi så skal råbe det fra tagene eller udbasunere det i Bilkas hellige haller, ja så er Kristus snart opstanden. Sandelig ja.

Vores sabbat er søndag, og i påskeevangeliet er søndag også den første dag i ugen. Lige så frisk og ny som den guleste breaking-bjælke på fjernsynet. Den breaking-bjælke, som efterhånden har sat sig som en gullig rand i mit firkantede flimmerblik. Alle vegne ser vi corona, og der findes snart ikke det toårige barn, som ikke kan fremstamme corona. Alle vide vegne har coronaen sat sit præg. *Derfor* må vi også holde påske, alle vide vegne. Ja, om vi så skal lave et tabernakel i Bilka, så skal vi dø og pine se, om vi ikke kan få graven lirket op. Vi skal se, om vi ikke kan få åbnet for livet.

Da kvinderne kom til graven, blev de mødt af en engel. I dag havde vi grebet efter fotografiapparatet, hvis vi havde mødt sådan en bevinget fætter. Og når så billedet skulle fremkaldes, ja

så skete det i hvert fald førhen i et mørkekammer med mystiske væsker og blankt papir. Det kaldes vistnok teknisk for en **negativ-positiv-proces**. Det er ikke alle begivenheder, som kan foreviges til et "Kodak moment". Jesu opstandelse er ikke til at se med det blotte øje, hverken for kvinderne ved graven eller for os. Ikke desto mindre kan vi leve vort liv på den. Især når vi tvinges ind på det ensomme mørkekammer. Påsken skal ligge underneden, som en gul belægning, som en evig breaking-bjælke, der giver farve til dagene, der kommer.

Samfundet er lukket ned, men statsministeren har stillet os en langsom genåbning i udsigt. Hvis vi opfører os pænt. Det gør vi, for det skal vi. Og det gør vi, fordi vi kan. Skærtorsdag vaskede Jesus disciplenes fødder. Ikke for sin egen skyld men for deres skyld. Nu skal vi vaske vores hænder, ikke nødvendigvis for vores egen skyld men for dem, der er særligt udsatte. Sådan kan vi sammen åbne for samfundet igen, og sådan **kan vi og skal vi** sammen fejre påske, alle vide vegne. Langfredag bliver til påskemorgen. En negativ-positiv-proces kan måske fremkalde et lille glansbillede af gudsriget, her midt i coronakrisen.

Glædelig påske og på gensyn
Niels Sander Pedersen
Valgmenighedspræst

*Påske vi holde
alle vide vegne,
varme og kolde,
lune himmel-egne
samtidig berømme som bedst
opstandelsens fest!*

N.F.S. Grundtvig

